

CAROLA LOVERINGOVÁ

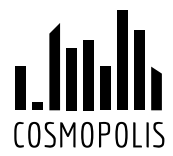
JEDEN MILOSTNÝ PŘÍBĚH.
DVĚ MANŽELSTVÍ. TŘI VERZE PRAVDY.

TŘETÍ POLOVIČKA

COSMOPOLIS

NAPĚTÍ

CAROLA LOVERINGOVÁ

TŘETÍ POLOVIČKA

Přeložila Kateřina Prešlová

TOO GOOD TO BE TRUE

Text Copyright © 2021 by Carola Lovering

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Kateřina Prešlová, 2021

Cover photographs © Deposit Photos / New Africa, duha127,

Adobe Stock / xiaoliangge, New Africa,

rawpixel.com

ISBN 978-80-271-3289-8

*Pro mého otce Joea Loveringa,
nejmoudřejšího muže a spisovatele, jakého znám.
To on mi položil svět ke špičkám prstů.*

Není to legrace? Pravda zní jednoduše jinak.
– Penny Lane, *Almost Famous*

ČÁST I

KAPITOLA 1

Skye

Březen 2019

S Burkem se dnes ráno něco děje. Poznám to, protože se mě třikrát zeptal, jak chci udělat vajíčka.

„Volské oko!“ volám na něj z ložnice. Vajíčka jsem chtěla vždycky stejně od chvíle, co jsme spolu před šesti měsíci začali chodit.

Burke je skřivan a já spíš sova a líbí se mi, že si zvykl dělat pro mě o víkendu snídani, když se ještě povaluju v posteli s knížkou.

„Volské oko, ano?“ křičí na mě z kuchyně.

„Jasně! Díky.“ Žuchnu sebou zpátky do polštářů, trochu zmatená. Burke a já spolu bydlíme víc než dva měsíce. Dobře ví, jaká vajíčka mám ráda k snídani.

Každý centimetr čtvereční mého mozku znenadání zachvátí obava, jestli se u mého šestačtyřicetiletého přítele neprojevuje raná forma Alzheimerovy choroby. Je mi jasné, že takové starosti nejsou zrovna racionální, ale to už kompulzivní porucha nesmlouvavě obtáčí pařáty kolem mého nitra. Nemůžu přece ztratit Burkea jen proto, že jsem líná. Vylezu z postele a osmkrát zaklepu na každý dřevěný předmět v místnosti: osmkrát na čelo postele, noční stolky, obě komody, okenní rámy, dveře na záchod, ozdobné lišty kolem podlahy i na toho malého ručně vyřezávaného slona na komodě. Čistě kvůli úspoře času bych si v budoucnu žádný další dřevěný nábytek kupovat neměla.

„Dvakrát volské oko a jeden anglický muffin, k tomu extra křupavá slanina pro moji krásku,“ říká Burke, když vstupuje do ložnice s podnosem v ruce. „A samozřejmě káva.“ V tepláčkách a tričku vypadá

rozkošně, tmavé vlasy má ještě vlhké ze sprchy. Hrud' mi zaplavuje hřejivý pocit nekonečné lásky; tak strašně ho miluju, až se to skoro nedá vydržet.

„Snídaně do postele?“ Když přede mě pokládá podnos, posadím se a opřu zády o pelest. „Ani jsem nevěděla, že máme takový krásný tácek, káčátko. Něco slavíme?“

Burke jen pokrčí rameny. „Jen jsem chtěl pro svoje nejmilejší káčátko udělat něco roztomilého. Víím, jak ráda si v neděli poležíš v peřinách.“

Usměju se. Říkáme si s Burkem *káčátko* od doby, co jsme viděli dokument o kachnách pojednávající o tom, jak si hledají životního partnera. Když kachna svého druhu ztratí, začne kroužit a donekonečna volat toho, který se už nikdy nevrátí. Burke řekl, že kdyby ztratil mě, dělal by totéž.

„Ty jsi drahoušek.“ Ukousnu si z dokonale křupavé slaniny opečené přesně do okamžiku, než se spálí. Tak to mám nejradši.

Burke stojí u postele, přešlapuje z nohy na nohu a se zvláštním úsměvem ve tváři mě sleduje při jídle.

„Jsi v pohodě?“ zvedám k němu zrak s opětovným záchvěvem obav. „Už jsi jedl?“

„Já... ještě ne.“

„Fajn, děje se něco? Zdá se mi, že –“

„Skye. K té snídani patří ještě něco.“ Burke si zčistajasna klekne vedle postele a upře na mě široce rozevřené oči s výrazem vyděšeného králíčka. Uplyne několik dlouhých podivných vteřin, než mi to konečně dojde. *Ach. ACH! Ale to nemůže být pravda? Nebo ano?!*

Burke drží v dlani drobnou krabičku, musel ji mít v kapse, a mně se skoro zastaví srdce. Slyším ho říkat něco o tom, jak moc mě miluje, a že i když je ještě asi brzy, je si jistý, že se mnou chce zůstat napořád. Pak odklopí víčko, pod ním se objeví prsten a já slyším otázku, o níž v představách o svém vyvoleném sní snad každá dívka.

Zírám na něj s otevřenou pusou. Celým tělem mi projíždějí drobné elektrické výboje.

„Skye?“ Burke naléhá. „Řekni něco.“

„Ano!“ vykřiknu. „Ano!“

Burke odstrčí podnos se snídaní a skočí do postele vedle mě. Když mi na prst navléká prsten se safíry a diamantem, připadám si, jako by do mě uhořel blesk. Prsten sklouzne přes kloub moc volně, ale to je v pohodě – dá se upravit, ujišťuje mě Burke. Usmívá se na mě svým nejkrásnějším úsměvem, tím, který mu přechází až do očí barvy oceánu a ve tvářích tvoří dolíčky. Cítím vděčnost, že jsem nad láskou ještě nezlomila hůl.

„Ty pláčeš, káčátko.“ Hladí mě po tváři.

„Jasně že pláču.“ Obtáčím mu paže kolem krku a přitáhnu si ho k sobě. „Panebože, Burku. Já tomu nemůžu uvěřit. Myslela jsem, že máš alzheimera nebo něco.“

„Cože? Proč?“

„Protože ses mě dokola ptal, jak mi máš udělat vajíčka! A ty přece víš, že chci *vždycky* volské oko. Byla jsem tak rozhozená, že jsem musela zaťukat na všechny dřevěné věci, co jsou v pokoji.“

Burke se rozesměje a vtiskne mi pusku na spánek. „Byl jsem nervózní, nejspíš. Jsi překvapená?“

„*Hrozně* překvapená. Ale je to perfektní.“ Upírám oči na prsten, třpytivý kulatý diamant mezi dvěma drobnějšími safíry na platínovém kroužku.

„Jak jsi věděl, že bych chtěla safíry? Nikdy jsem ti o tom neřekla.“

Utře mi slzy. „Intuice.“

Přitisknu se k Burkově tváři a vdechuju vůni kolínské na jeho krku. Nemůžu si pomoci, ale v hlavě se mi zjeví představa, jak bude reagovat Andie, až uslyší, že jsme se zasnoubili. Takhle moje hlava funguje – jakmile se jí zmocní úzkostná myšlenka, nemůžu proti ní nic dělat.

Člověka nemůžeš poznat za šest měsíců, *Skye*, řekne, stejně jako to řekla, když jsme se k sobě nastěhovali.

Poslouchám Burkovo vyprávění, jak šel před pár týdny požádat mého otce o svolení a jak na dnešní dopoledne naplánoval slavnostní brunch v *Buvette* s tátou a Nancy a jejími dvojčaty Aidanem a Harrym. Pořád mi připadá trochu divné říkat jim nevlastní bratři. Žaludek se

mi obrací – nic z toho nechci sdílet s Nancy a jejími dětmi –, ale ze vzrušení v Burkově hlase cítím, jak moc je hrdý, že se do tak mimorádného dne snaží začlenit i moji rodinu.

Nemůžu uvěřit, že mám snoubence, a v hlavě znovu uslyším Andiin hloupý hlas: *Nezdá se ti zvláštní, Skye, že jsi nikdy neviděla jeho rodinu? Ty s někým žiješ, a přitom neznáš jeho rodinu.*

Ale Burke rodinu nemá, jeho rodiče zemřeli při leteckém neštěstí, když mu bylo devatenáct. Je jedináček. Nemůže za to.

„Chceš tu snídani dojíst?“ zeptá se Burke. „Na brunch jdeme až za pár hodin.“

Usměju se a kývnu, Burke zvedne podnos a položí mi ho na klín. Zakousnu se do anglického muffinu namazaného máslem a tak moc si přeju, aby v tu chvíli Andie *konečně* zmizela z mojí hlavy, že bych kvůli tomu udělala snad cokoli na světě.

Říkám jen to, že jestli vypadá moc dokonale na to, aby to byla pravda, tak nejspíš tak dokonalý nebude.

Pokládám si hlavu na Burkovo silné a bezpečné rameno. „Pověz mi, jak jsi ten prsten vybíral, káčátko.“

Pouští se do vyprávění a já doufám, že jeho slova přehluší Andiin hlas v mé hlavě, který zní nepřejícně a závistivě a chce mi zkalit štěstí. Protože Burke opravdu *není* tak dokonalý, a na rozdíl od Andie a Lexy a Isabel jsem nikdy žádného Burka neměla, ještě před šesti měsíci ne. Nikdy jsem neměla spolehlivý *doprovod* nebo někoho, komu bych poslala valentýnku, kdo by se mnou šel na večírek a na svatbu nebo s kým bych v sobotu odpoledne vyspávala kocovinu. Než přišel Burke, nikdy jsem neměla kluka, který by mi řekl, že mě miluje, nebo mi přinesl polévku, když jsem byla nemocná, nebo mě chtěl přivést k takové rozkoši, až by se mi zatmělo před očima.

Pochopte, já nejsem ten typ holky, kterou si muži chtějí vzít. Jsem spíš holka, o které si muži *myslí*, že by si ji chtěli vzít – zprvu vidí hezkou tvář, hezký byt, kvalitní oblečení. Ale potom mě poznají, moje skutečné já. A i když jsem se nikdy nevzdala optimismu, i když jsem každý měsíc chodila na depilaci a třikrát týdně běhala po West Side

Highway, abych se zbavila těch tvrdohlavých baculatých boků, kdybyste mi před rokem řekli, že mě za tři sta šedesát pět dní požádá o ruku vysoce postavený muž, nevěřila bych vám.

Ale po šesti měsících jsem potkala Burka Michaelse. Pohledného Burka s uhlově černými vlasy a dolíčky ve tvářích. Hned od prvního dne jsem věděla, že tohle je jiné. Týden nato jsem udělala chybu, když jsem řekla Andie, že se za toho muže jednou provdám. Vypadala skoro naštvaně, začala hromovat, že musím být psychicky narušená, jestli uvažuji o sňatku s někým, koho znám jen týden, a mně bylo jasné, že jsem se trefila do citlivého místa. Andie a Spencer spolu chodí už od vysoké, a pořád nejsou zasnoubení, dokonce o tom ani *nemluví*. Andie tvrdí, že jí to nevadí, ale nevěřím tomu. Nevěřím, že byste mohli s někým strávit osm let, a přitom nemít jasno o budoucnosti.

My s Burkem jsme měli jasno od začátku. Details jsme nerozebírali, ale naše vzájemné přesvědčení, že spolu budeme navždy, bylo neotřesitelné jako fakt, že ráno vychází slunce a večer měsíc. Když víte, že váš vztah s druhým člověkem je navěky, zavládne ve vaší duši klid a mír.

Pomůžu Burkovi umýt nádobí, dám si sprchu a převléknu se na brunch. Dokonce i v tak šťastný den jako dnes se děším setkání s Nancy. Vybaví se mi večer na Nantucketu před dvěma lety, kdy na terase něco šeptala tátovi a já potají poslouchala.

Dělám si starosti o Skye, opravdu. Je to krásná dívka, ale ten její problém... jako by ji to brzdilo. Vrtá mi hlavou, jestli vůbec někoho potká...

Můj problém. Můj zatracený problém.

Nancy nemůže za to, že ji nemám ráda, to myslím upřímně. Teď když jsem v životě našla pevnou půdu pod nohama, to vidím. Jsem dost zralá na to, abych se na to dokázala podívat z jiného úhlu a uznat, že po tom, čím jsem si prošla, u mě nikdy neměla šanci. Bylo mi fuk, že lidé říkali, že otci vnesla do života barvy a závan svěžího vzduchu, bylo mi to fuk, protože jsem svoje rodiče pořád živě viděla, jak v kuchyni tančí na Van Morrisona a přitom se smějí a líbají jako pubertáci. Bylo mi to fuk, protože jsem ztratila svou

mámu. Vycházela z ní tak hmatatelná a živá síla, jakou mi dává tlukot vlastního srdce, byla celý svět v jediné bytosti. Takového člověka nenahradíte.

Svážu si dlouhé světlé vlasy do ohonu. Řasy přejedu maskarou, pak ke mně zezadu přistoupí Burke a obejmě mě pažemi kolem pasu. Přitisknu mu tvář k hrudi, poslouchám pravidelný tlukot jeho srdce, vděčná za jeho laskavost a otevřenost. Konečně jsem našla člověka, který dokáže můj *problém* přehlížet a stále mě miluje. A není to jen tak někdo – potkala jsem vysokého, snědého Burka Michaelse, který vypadá jako filmová hvězda, muže s čistým svědomím a dobrou prací a očima tak modrýma, že je uvidíte i na míle daleko. Najednou se skoro těším na brunch v *Buvette*, omámená představou, jak Nancy zamávám před obličejem svým novým prstenem. Můj otec Nancy nikdy zasnubní prsten nedal. *Pro nás oba to bylo druhé manželství; nechtěli jsme z toho dělat divadlo*, jako bych slyšela jeho argumenty.

Prstem se dotknu náušnic, které jsem si pro dnešní příležitost vybrala – matčiny smaragdové, ty, které jí dal otec večer před svatbou. Projede mnou vlna smutku a stesk po mámě mě málem srazí na kolena.

„Přál bych si, aby tu tvoje máma mohla být,“ řekne za mnou Burke, jako by mi četl myšlenky. Opře mi bradu o rameno a naše oči se v zrcadle setkají.

„Zrovna jsem na to myslela. Taký bych si přála, abys tu mohl mít rodiče.“

„I já, káčátko.“

Usměju se na náš odraz v zrcadle, na levém prsteníčku se mi zablýskne diamant. Navzdory absenci těch nejbližších lidí je to dokonalé. Splnil se mi sen. Nikdy nepochopím, jak mě mohlo potkat takové štěstí.

KAPITOLA 2

Deník Burka Michaelse

8. září 2018

Drahý doktore K.,

má hromadu blond vlasů, úplně jiný než moje žena. Není to hrůza, že když poprvý vidím jinou přitažlivou ženskou, vždycky ji srovnávám s manželkou? Dřív jsem si myslel, že jsem slušňák, chlap, co neztratí řeč před záplavou blond vlasů na zádech cizí ženy.

Jenže jak jsem zjistil, kráva může lítat. A občas si u toho i zpívá.

Mimochodem, tenhle deník byl nápad mojí ženy. Dobře, technicky vzato to byl váš nápad, doktore (proč jsem vypláznul balík za manželskou poradnu, když celý náš problém jsou peníze, to se mě neptejte). Měl bych si každý den zapisovat svoje myšlenky, ne abych je pak ukazoval vám nebo Heather, ale čistě pro sebe. *Abychom sami sebe líp poznali jako jednotlivce, nezávisle na manželství*, to jste nám říkal, doktore.

Taky jste tvrdil, že pokud to pomůže, každý zápis do tohoto deníku máme psát jakoby *vám*, něco na způsob dopisu. A já si myslím, že mi to navíc může pomoci s plánováním, takže to tak dělat budu, jen abyste věděl. Ne že byste to měl někdy číst.

Ale zpátky k tomu blond stvoření. Stalo se tohle: Dneska ráno jsem za ní stál v recepci v hotelu, byl jsem trochu rozhozený a nebavilo mě čekat, i když jsem vůbec nikam nespěchal. Jsem na víkend v Montauku. Pokoj pro jednoho v *Gurney's Resortu*. Řekl jsem Heather, že mám možnost získat ve městě pár kontaktů a že tam pojedou i bývalí kolegové z Credit Suisse, a ona o tom nepochybovala, Bůh žehnej její důvěřivé duši. „Jen si udělej čas a piš si deník, jak říkal doktor K.,“

byla její jediná reakce. Za těch pětadvacet let manželství jsem si natolik zvykl dostávat od Heather příkazy, že je plním úplně automaticky. A tak si to zapisuju. Svoje myšlenky.

Proč jsem jel do Montauku? Dobrá otázka. Pravda je, že prožívám nejhorší měsíc v životě a potřeboval jsem vypadnout. Tři děti, jedno na vysoké a další tam půjde za chvíli, hypotéka a manželka, kterou jsem kdysi miloval k zbláznění. Když se na Heather dívám dneska, je mi smutno, protože to, co vidím, je hlavně nepřítomnost těch věcí, co jsem miloval.

Taky je tu ta astronomická částka za zubní implantáty naší nejstarší dcery Hope (tvrdí, že nepila, když vloni na jaře sletěla ze schodů na kolejném večírku a vyrazila si pár předních zubů). A pak, aby toho nebylo málo, je tady ta věc, že mě nedávno po víc než dvaceti letech vyhodili z práce u PK Adamson. Pardon, řeknu to jinak: Nedávno mě *nechali odejít* z práce po víc než dvaceti letech u PK Adamson. Jak říkal můj tehdejší šéf Herb, je v tom sakra rozdíl, protože takhle mi dali dvou-týdenní odstupný. Dvoutýdenní odstupný! Po dvaceti letech, ksakru. Věřil byste tomu, doktore?

Doufám, že chápete, že to je sarkasmus. Není jednoduchý vyjádřit sarkasmus v deníku. Každopádně, jo, nedávno mě „nechali odejít“, ačkoli to vlastně tak nedávno nebylo, protože technicky vzato jsem bez práce už od dubna. A jestli si myslíte, že jsem čtyři měsíce seděl na zadku, tak to se pletete. Poslal jsem žádost snad do všech slušně platících manažerských firem pod sluncem, ale nikde mě nevzali, hlavně po tom, co viděli v záznamech. V roce 1999, když mi můj *starý* bývalý šéf nabídl místo specialisty na databáze u PK Adamson, říkal „Když to s tebou nezkusím já, vsadím se, že nikdo jiný to neudělá“. A měl pravdu. Pořád má pravdu. Protože někdy se minulost ani časem nevymaže.

Ale po víc než dvaceti letech už nechci měnit obor. Nemůžu si dovolit o tolik nižší plat. S hypotékou a školným a Hopeinými zuby a tou *životně důležitou* terapií s tak úžasným privátním doktorem, jako jste vy, jsem švorc jak pikový eso.

Promiňte mi tu hrubost, doktore. Jsem vážně na dně. Kdyby vás to náhodou zajímalo, tak ty zubní implantáty nejsou na pojišťovnu,

jeden náhradní zub stojí tři a půl tisíce dolarů. Teď holka nosí vynadavací protézu.

Tak to by bylo. V dubnu jsem přišel o práci a celý léto jsem jako magor sháněl jinou, ale nikdo mě nezaměstná, a manželka si myslí, že jsem bezcenná troska, a možná že jsem, doktore. Možná jo.

Ale já vím, že život nepotrvá věčně a že potřebuju tenhle víkend. Potřebuju ho, abych si zachoval duševní zdraví. Svěřil jsem se kámoši Toddovi, kolegovi nebo spíš bývalému kolegovi, a ten mi řekl, že *Gurney's* v Montauku je to *pravý místo*. A teď právě potřebuju být na tom *pravém místě*.

Takže zpátky k dnešnímu ránu. Sám se sebou jsem se sázel o tu blondýnu, co stála přede mnou u recepce v *Gurney's*. Ženská může zezadu vypadat úchvatně, pak se otočí, a jejda, její obličej vám spláchně představy do kanálu. Todd takovým holkám říká „aleny“ (všechno fajn, „ale“ ta tvář).

Každopádně jsem vedl tenhle vnitřní monolog, ale než jsem se dohrabal k opodstatněné hypotéze, už jsem měl odpověď. Slečna se otočila jako na obrtlíku a její obličej mi připomněl ty krásný holky na vysoký, s velkýma očima, jako mají srnky, pevnou kůží, malým nosem. Tak jednoduchá a zároveň ohromující kombinace. Na zlomek vteřiny se dívala přímo na mě a moje nervy zažily kompletní otřes, všechno kolem i v mojí hlavě ztichlo a já slyšel jen *Ano. Ona*.

Vmžiku pokračovala v konverzaci s kamarádkou, vytáhla brunetkou. Holky (byly to spíš holky než ženy; kolem pětadvaceti, tuším) prošly kolem s kufříky na kolečkách a mě ovanul sladký závan mládí a luxusu. Slyšel jsem brunetku, jak mumlá něco o aperolu u bazénu.

Muž za recepčním pultem na mě volal. „Prosím, pane, přistupte!“

Slyšel jsem ho, jen jsem nějak nemohl rozeznat slova, dokud výzvu třikrát nebo čtyřikrát nezopakoval a dáma za mnou mě nedloubla do ramene a neřekla „Tak jděte“.

Tak jděte. Lidé v New Yorku i v Hamptons vás pořád popohánějí, ať jdete. Když bydlíte v tomhle koutě světa, musíte být furt v pohybu. Možná proto jsme tam s Heather nemohli žít.

Jestli recepčního moje opožděná reakce rozčilovala, nedával to najevo. Byl opálený a veselý, překypoval zdravím a vypadal trochu jako Matthew McConaughey. To dělá ten vitamin D. Zapsal mě na pokoj kategorie superior s výhledem na oceán, ten nejlevnější typ pokoje, jaký v *Gurney's* nabízí, a stejně mě stál tisíc osmdesát dolarů za noc. Drobné to zrovna nejsou (více než čtyři sezení u vás, doktore), a kdyby Heather věděla, co dělám, poslala by za mnou smečku vlků. Ale jak jsem řekl, vážně jsem to potřeboval.

Převlíkl jsem se do plavek a vzal si krátkou košili s propínacím límcem (Heather mi ji koupila někde ve výprodeji – tvrdila, že taková košile s límcem na knoflíčky se teď nosí). Popadl jsem kreditku a novou knihu od Davida Baldacciho a vyrazil k bazénu. Neměl jsem pevný plán, ale poprvé za dlouhou dobu jsem cítil něco jako mladický optimismus.

V *Gurney's* ze všeho číší jakási dekadentní nabubřelost. Všechna ta geometrická čistota a lesk a pronikavá vůně; pravý opak našeho patrového domu na předměstí New Havenu, kde vržou podlahy a odlupují se tapety. Bazén v *Gurney's* je perfektní, tyrkysově modrá oáza obklopená luxusními lehátky na sluncem zalité terase s výhledem na Atlantik. Zavřel jsem oči a vychutnával si hřejivé paprsky na tváři a představoval si, že je mi zase patnáct, ještě nejsem s Heather a přede mnou otevírá svou rozměrnou náruč spousta možností.

Když jsem oči otevřel, ocitl jsem se zpět v přítomnosti a ona byla tady. Ta blondýnka, tak jak jsem doufal, ležela na lehátku a v ruce svírala sklenici čehosi svítivě oranžového, což mohl být jedině ten kýžený aperol. Byla jako prelud v bílých bikinách, co odhalovaly trochu oblejší tvary, než jsem čekal – rozhodně bujnější, než má Heather, ta je proti ní kost a kůže.

Na sousedním lehátku ležela její hnědovlasá kamarádka, jednou rukou si stáčela dlouhé vlasy do uzlu na temeni hlavy. Ve druhé držela tentýž oranžový drink. Brunetka byla svůdnější, než jsem si prve všiml. Měla takový středomořský šarm, který mi připomínal tu sexy moderátorku z pořadu *Access Hollywood*. Vyrazil jsem k nim.

„Nikdy jsem neviděl koktejl s takovou barvou,“ vykoktal jsem dřív,

než mě stihla opustit kuráž. Tušil jsem, že kdybych ztratil kuráž, zasekl bych se a s ničím už bych nehnul.

Všiml jsem si změny ve výrazu jejich tváří – *další děsnej chlápek, co nás balí* – a málem jsem se otočil, skoro jsem svůj neexistující plán zavrhl. Ale pak se na mě ta blondýnka usmála a její obličej se rozzářil. Uvědomil jsem si, že ačkoli je mi šestačtyřicet a jsem dávno za horizontem, pořád mám spoustu vlasů, skoro žádné šediny a že vůbec nestárnu, jak vždycky říkala Heather.

Na brunetčině tváři se objevil znuděný a trošku naštvaný výraz, který naznačoval, že by se mnou nešla do postele ani ve snu, takže jsem veškerou pozornost obrátil k blondýnce. Protože abych byl upřímný, doktore, důvodů mé cesty do *Gurney's* bylo víc. Přijel jsem do *Gurney's*, abych podvedl svou ženu.

„Vy jste nikdy nepil aperol?“ zeptala se blondýnka. Měla sladce okouzlující hlas s kolísavou intonací. „My v létě pijeme jenom tohle.“ Kývla hlavou směrem k brunetce, která zrovna přejížděla prstem po displeji mobilního telefonu.

„Ne. Ale dostala jste mě. Hned jsem zpátky. Mimochodem, jsem Burke.“

Vy, doktore, dobře víte, že nepiju. A i když by se mi právě v tu chvíli kapka tekuté odvahy hodila, neměl jsem v úmyslu poslat dvaadvacet let abstinence jen tak ke dnu. Takže jsem došel k baru a tam jsem si objednal nealko aperol. Barman na mě hleděl, jako bych právě pronesl epochální fór.

„Slyšel jsem dobře?“ ujišťoval se, když jsem pořád čekal a zíral na něj. Další týpek se šarmem Matthewa McConaugheyho. „Myslím, že nealko nezvládnou?“ Vyslovil větu jako otázku.

Zabubnoval jsem prsty na mahagonovou desku baru. „Tak tedy greppový džus a sodovku, prosím.“

„Jasně, kámo.“ Barman na mě vrhl vědoucí pohled, jako bychom měli tajemství. A vlastně jsme ho měli.

Zaplatil jsem drink a odběhl zpátky k děvčatům.

„Aperol nebude?“ zeptala se blondýnka.

„Rozhodl jsem se zůstat u obvyklého greyhoundu.“

Brunetka protočila panenky.

„S vodkou nebo ginem?“ zajímalo tu blondatou.

„S vodkou.“ Snažil jsem se, aby můj hlas nezněl moc neupřímně.

Stál jsem tam jako idiot a usrkával svůj nealko koktejl, hlavou mi vířila otázka, jestli si mám sednout, nebo jestli mám počkat, až mi to nabídnou. Heather má nejspíš pravdu, když tvrdí, že moje způsoby jsou na draka.

„Nechcete si sednout?“ Blondýnka konečně kývla k prázdnému lehátku po své levé ruce. „Na zdraví.“ Zvedla sklenku, abychom si přitukli, a já jsem se ztratil v jejích mandlově hnědých a širokých očích.

Brzy jsem zjistil, že se jmenují Skye a Andie, respektive blondýnka je Skye a brunetka Andie. Jsou od dětství nejlepší kamarádky a pochází z mnohem movitější části Connecticutu, ale teď bydlí v New Yorku. Tady v Montauku chtějí strávit „klidný holčičí víkend“. Když jim alkohol stoupl do hlavy, začaly být sdílnější. Dozvěděl jsem se, že Skye je redaktorka knížek pro mládež a pracuje na volné noze a Andie je něco jako výživová poradkyně v Brooklynu, což mě nepřekvapilo. Ta její vychrtlá figura vypadá, jako by přežívala na tofu a brokolici.

Když šla kolem servírka, objednal jsem jim další rundu a pak, aby na mě nekoukaly jako na slizouna, co chce opít dvě mladé holky, jsem šel k baru a dal si další grepový džus se sodovkou. Přestože jsem alkohol nepil, to odpoledne bylo něco ve vzduchu, takže jsem začal vidět rozmazaně, a čím víc jsem se bavil se Skye, tím méně mě zajímalo, že Andie mě tam nejspíš nechce. Už si přesně nevzpomenu, o čem jsme mluvili, ale pamatuju si ten *pocit* – pocit volnosti a štěstí a taky, že žiju, jako už dávno ne. Přísahám, byl jsem jako opilý.

Andie nakonec odkráčela zavolat příteli, chlápkuvi jménem Spencer. Bylo mi ho líto, protože už po pár hodinách v Andiině přítomnosti jsem mohl říct, že to byl model à la Heather.

Skye navrhla, abychom se šli projít po pláži, a v tu chvíli jsem si byl jistý, že *ona* přítele nemá. Jistý tím, že se jí líbím, že ta jiskra mezi námi je vzájemná.

Skye si řekla o účet a servírka ho položila přede mě – *mě*, samozřejmě, starýho páprdu – a Andie už byla pryč a já jsem odstrčil Skyeinu ruku, když chtěla položit na stůl kreditku, protože vím, že to musíte udělat sám, jestli vám o tu ženskou jde. Svoje džusy jsem zaplatil zvlášť, ale šest aperolů v *Gurney's* – každá stihla jeden vypít už předtím, než jsem přišel – po dvacce za jeden plus DPH plus dýško vyšlo celkem na 134,32 dolaru. Vylovil jsem z peněženky Visu a hlavou mi probleskla Heather a děti a já si přál, abych jednou, jedinkrát na ně dokázal nemyslet.

Vypudil jsem z hlavy myšlenku na platbu kartou a následoval Skye k oceánu. Bylo těsně po páté, dokonalá chvíle v končícím dni na pláži, kdy slunce už tolik nepálí a všechno má ten zlatý nádech. Povídali jsme si se Skye další hodinu, možná dvě, vlny oceánu se houpaly sem a tam, tam a sem a vytvářely podél pobřeží vlhký opar. Díval jsem se, jak se Skye prohrabuje bosýma nohama v mokřém písku. *Je to hrozně příjemný, pojď si to zkusit!* volala na mě. *Oceán je moje nejmilejší místo na zemi.*

Todd měl pravdu. *Gurney's* je to pravé místo.

Blond vlasy splývaly Skye kolem růžových tváří a proti ztemnělé obloze tančily poslední záblesky světla.

Vzal jsem ji za ruku, hebkou jako hedvábí, a propletl jsem prsty s jejími. Chvilí jsme tak šli, než slunce zapadlo za oceán a nad obzorem se rozlila neonová záře zapadajícího slunce. V barvě aperolu. Pobřeží se zahalilo do tmy a přišel čas vrátit se do hotelu, Skye a Andie měly na večeri rezervaci ve městě. *Napiš mi zítra*, zašeptala Skye, než jsme se rozloučili, a naťukala mi do mobilu svoje číslo. *Skye Starlingová* je nejnovější přírůstek v mém adresáři. Skye Starlingová – věřil byste tomu? Takové krásné a příhodné jméno.

Dneska, doktore, měl svět zase trochu smysl.

KAPITOLA 3

Heather

Říjen 1989

Libby Fontainovou jsem poznala, když mi bylo šestnáct a chodila jsem do třetíáku na střední. Bylo to v mrňavém, zapadlém městečku daleko v severní části státu New York, které jsem do té doby nikdy neopustila. Tehdy jsem vypadala nejlíp, ale Libby byla mnohem hezčí. Dokonce i její hlas zněl krásně, lichotivě a žensky, výslovnost měla precizní a nikdy se nepřekla. Taky nikdy neříkala žádné *ehm* nebo *no*. Zavolala mi jednoho rána začátkem října.

„Zdravím. To je Heather? Já jsem Libby Fontainová. Našla jsem tvoje číslo na vývěsce v obchodě. Mám dvě děti, jednomu jsou čtyři roky a druhému tři měsíce, a zoufale potřebuju hlídání. Zrovna jsme se sem přistěhovali a nikoho tu neznám. Máš nějaké zkušenosti s hlídáním tak malých dětí?“

„Jasně,“ vykoktala jsem. Vlastně to byla pravda. Strávila jsem dost času hlídáním Guse, když byl mimino a máma na pár hodin zmizela. Bylo to předtím, než zmizela napořád, to byly Gusovi dva, takže batolata... batolata jsem hlídat určitě uměla.

Nutně jsem potřebovala peníze, pořád, a popravdě jsem už zapomněla na inzerát na hlídání dětí, co jsem v létě jen tak z rozmaru připíchl v obchodě na nástěnkou. Jak se ukázalo, v tomhle miniaturním městě Langs Valley si hlídání dětí nikdo dovolit nemohl, lidi prostě posadili děcka před televizi a zamkli, kdykoli si potřebovali odběhnout, což jsem asi měla tušit. A Libby Fontainová byla první, kdo se mi ozval.

„To je super,“ řekla Libby. „Nádhera. Jsi dar z nebes. Jakou máš

sazbu? Dvanáct na hodinu je v pohodě? Nebo patnáct? Patnáct zní dobře. Chápu, jsou to dvě děti.“

Telefon mi málem vypadl z ruky. „Patnáct je fajn,“ odpověděla jsem v naprostém šoku. Při poslední brigádě, když jsem u paní Lundyové na zahradě vytrhávala plevel, jsem dostala za hodinu dolarů pět.

„Nádhera,“ opakovala Libby. „Můžeš přijít dneska?“

„Škola končí ve čtvrt na čtyři. Pak přijdu.“

Burke mě tam odpoledne hodil svým rezavým pick-upem Chevrolet. Naposled potáhl z červené marlborky a cvrnknul vajgla na Libbyin dokonalý trávník.

„Burku.“ Vyčítavě jsem na něj mrkla.

„Copak, žízalko?“ Zakřenil se, na obou tvářích se mu udělaly dolíčky a přitáhl si mě, aby mi dal jednu tabákovou pusu.

Vystoupila jsem z chevroletu a vykročila k domu, kde za síťovanými dveřmi stála se založenýma rukama mladá světlolasá žena. Sledovala nás a já jsem cítila, jak mi rudnou tváře.

„Dobrý den,“ vysoukala jsem ze sebe, když jsem došla ke vchodu. „Za to se omlouvám.“

Otevřela dveře a prošla kolem mě, přes příjezdovou cestu došla až na to místo na trávníku, kam Burke odhodil nedopalek. Sebrala ho. Bylo mi jasné, že jsem rudá jako rak.

„Heather. Kouříš?“ Stála přede mnou, vysoká a štíhlá.

„Ne,“ lhala jsem.

„Kdo byl ten mladík?“

„Můj kluk Burke.“

„Nechci vypadat jako semetrika, ale u dětí žádný kouř nestrpím.“

„Fakt mě to mrzí. Příště přijedu sama, jestli seženu auto. Nebo mě sem hodí někdo jiný.“

„Můžeme tě vždycky vyzvednout.“

„Díky, paní Fontainová.“

„Říkej mi Libby.“ Odklopila síťované dveře na znamení, abych vešla.

Nebyl to velký dům. V Langs Valley žádné velké domy nejsou, ale tohle byl nejhezčí dům, do jakého jsem kdy vstoupila. Lakované

dřevěné podlahy a nábytek bílý nebo ze světlého dřeva, stěny natřené uklidňujícími odstíny v barvě slonoviny a mořské pěny. Zrak se mi zastavil na fotografii ve stříbrném rámu, na které byla Libby v nádherných bílých šatech s krajkovým závojem a vedle ní přitažlivý muž, oba se zářivým úsměvem na tváři.

Ted' se trochu chvěju při pomýšlení, co si o mně asi tehdy odpoledne musela Libby pomyslet, když mě poprvé spatřila – ztělesněná soc-ka s kroužkem v nose, v džínách samý cvoček a s vlasy odbarvenými do odstínu popelavé blond.

„Pokojíček je tudy dozadu.“ Mile se usmívala, jako bych v jejích idylickém domově vůbec nepůsobila jako vetřelec. Když jsem u ní ted' byla blíž, začala jsem si prohlížet detaily její tváře: neskutečně vysoké lícni kosti, karamelové oči posazené daleko od sebe a husté klenuté obočí. Nebyla nalíčená a v uších měla jen jednoduché diamanty. Tenkrát jsem nedokázala říct, co to znamená být klasicky krásná nebo dobře vychovaná, ale hned jsem věděla, že Libby Fontainová obě z těch věcí má.

Libby mě vedla repasovanou kuchyní a přes malou jídelnu do zadní části domu. Skoro na každém kousku nábytku stála skleněná váza s čerstvými květinami.

„Vy jste se ted' přistěhovali? Že nevidím ani jednu krabici. Máte překrásný dům.“ Cítila jsem nutkání jí ho pochválit – možná kvůli Burkovi nebo možná proto, že to byl vážně ten nejhezčí dům, jaký jsem kdy viděla.

„Před deseti dny. Jsem posedlá pořádkem, nevybalené krabice bych nestrpěla.“ Libby se pousmála. „Jsem blázen, já vím.“

„Vůbec ne. Jsem ohromená.“

„Máme hodně věcí na zdech, to pomohlo. Hned první večer jsem manžela přinutila, aby všechno pověsil.“ Rozmáchlým gestem ukázala na stěny. „Je umělec.“

„Ty bláho. To je síla.“ Očima jsem studovala výzdobu. Jak jsem zjistila, právě tohle dodávalo domu dojem dokonalosti, desítky výjimečných uměleckých děl v rámech. Pomyslela jsem na stěny v našem

domě – bylo na nich vůbec něco? Hlava jelena, kterého táta skolil, pověšená nad malým krbem. Nic jiného mě nenapadlo.

„Všechny ty obrazy samozřejmě nejsou od něj.“ Libby se opět usmála. „To by se nehodilo. Ale jsme rádi, že máme tak hezkou sbírku.“

V dětském pokoji seděl uprostřed podlahy na koberci malý rozcuhaný kluk a kolem sebe měl nejmíň deset nákladáků.

„Nate, to je Heather.“

„Ahoj mami,“ řekl, aniž zvedl zrak.

„Zbožňuje nákladáky,“ pošeptala mi Libby. „Doslova osmdesát pět procent času tráví můj syn na podlaze mezi auty. Na čtyřleté dítě je celkem nenáročný.“

Usmála jsem se a dřepla si k chlapci. Byl jen o málo větší než Gus. „Čau Nate. Já jsem Heather. Budu tě hlídat.“

„Čau.“ Vzhlédl ke mně a zamrkal. Jeho oči měly stejnou barvu mědi jako oči jeho matky a rámovaly je stejné husté, tmavé řasy.

„A naše holčička spí. Bude vzhůru tak za hodinu.“

„Super.“ Přikývla jsem. Začínala jsem být trochu nervózní z hlídání nemluvněte. Vůbec jsem nepochybovala, že Libby bude daleko úzkostnější matka než kterákoli jiná z těch, co znám, ale za patnáct dolarů na hodinu něco vymyslím. Vymýšlení věcí mi šlo, když bylo potřeba. „V kolik se vrátíš?“

„Dneska budu tady. Jen jsem chtěla, abys přijela a okoukla situaci. Zaplatím ti, samozřejmě. Myslím, že bychom si mohly sednout v kuchyni a popovídat si, než se malá probudí. Dáš si čaj? Nebo džus. Limonádu nemáme.“

„Čaj bude fajn,“ řekla jsem, i když jsem si nebyla jistá, jestli jsem čaj někdy pila. Šla jsem za ní do kuchyně. „Díky.“

„Upřímně mi hrozně chybí společnost,“ přiznala se Libby, když napouštěla do konvice vodu z kohoutku. „Přistěhovali jsme se z Connecticutu. Neznám tu živou duši.“

Sesunula jsem se na jednu ze židlí s opěrkami a sledovala Libby, jak se elegantně pohybuje mezi skříňkami. Měla na sobě volnou košili s propínacím límcem, která asi patřila manželovi, ale horní knoflíky

měla rozepnuté a byla vidět její štíhlá, svalnatá postava a obloučky klíčních kostí. Měla úplně jinou postavu než já. Taky proto mi Burke říkal *žížalka*.

Na levém prsteníčku se jí třpytil velký diamant, mnohem větší, než jsem kdy ve skutečnosti viděla. Kroužek byl rovněž osázený diamanty, jak jsem si všimla, když přišla blíž. I její vůně musela stát majlant, asi jako krém, co stojí devadesát dolarů jeden. Viděla jsem takový v obchodním domě.

„Neber mě špatně,“ začala jsem pomalu, okouzlená touhle ženou, její těžkou vůní, která do mého jednotvárného života vstoupila jako záhadné zjevení. Najednou jsem neodolala pokušení a říkala, co mi přišlo na jazyk. „Ale proč Langs Valley? Proč jste se přistěhovali sem?“

Libby se otočila a já jsem si všimla jemné spršky pih na jejím hrudníku, zatímco jinak měla pleť hladkou a bezchybnou.

„Manžel chystá studii severního Adirondackého pohoří.“ Přivřela oči a přes obličej se jí mihl záblesk jakési neuchopitelné emoce. Jeden koutek úst zkřivila v polovičatém úsměvu. „Série krajinomaleb, je to pro něj výzva. Jinak je jeho styl spíš abstraktní. Ale je to tady krásné, to měl pravdu. Trochu moc klidné, ale myslím, že to bude příjemná změna.“

„Tak klid tu je určitě.“ Přikyvovala jsem. „Jak dlouho mu ta studie zabere?“

„Kdoví.“ Libby rozhodila rukama. „Někdy to trvá několik měsíců, někdy pár let. Peter chce zachytit hory v každém ročním období a začne podzimem. Má velký talent, bezpochyby. Myslím, že jednoho dne bude velice slavný.“

Přikyvovala jsem a snažila se pochopit, co tím myslela. Libby a Peter zjevně měli peněz dost; jestli její manžel dosud úspěšný nebyl, musely ty peníze pocházet odjinud.

Libby se vrátila k přípravě čaje a já jsem fascinovaně sledovala každý její pohyb, když vroucí vodou zalévala čajové sáčky a nechávala je vylouhovat.

„A co ty, Heather, řekneš mi něco o sobě?“ Obláčky páry jí stoupaly

do pórů. „Jaký je tvůj život? Jak to jde s tím tvým klukem, co kouří ty odporné smradlavé tyčinky?“

Můj život.

Vzduch v místnosti jako by se zpomalil a rozjasnil. Něco v tom, jak vyslovila *tvůj kluk*, mi říkalo, že někdo jako Libby by si s někým jako Burke za žádnou cenu nezačal. Taký to bylo poprvé, co jsem slyšela výraz *smradlavé tyčinky*. V mém světě byla cigareta nutnost. Já a kámoši jsme kouřili na parkovišti každý den; někdy během pauzy na oběd, jindy mezi sedmou a osmou vyučovací hodinou. Když byl táta doma, což se teď už nestávalo moc často, zapálili jsme si spolu po večeri.

Dívala jsem se na Libbyinu bezvadnou kůži a zdravou barvu a zařekla jsem se, že už nikdy kouřit nebudu. Je to zvláštní, ale někdy stačí jeden pohled z jiné strany a všechno zčistajasna vypadá jinak. Ten večer půjdu domů, vyndám si kroužek z nosu a zavolám Burkovi a řeknu mu, že je mezi námi konec. Uložím Guse do postele, cigarety spláchnu do záchodu a poprvé v tomhle semestru si napíšu úkol z algebry. Budu usínat s pomyšlením na vůni Libbyina krému a na obrazy pověšené na čerstvě vymalovaných zdech.

Pokud jde o můj život – zatím jsem žádný neměla, ale to se brzy změní.

KAPITOLA 4

Skye

Březen 2019

Nikdy jsem netušila, kolik příprav obnáší svatba. Od kytice po předsvatební večeři a výběr kapely se najde dost okamžiků, které člověka jako já, trpícího vážnou obsedantně kompulzivní poruchou, dokážou v minutě zbavit kontroly. Jediná věc, na níž jsme se s Burkem během posledních osmačtyřiceti hodin shodli – kromě toho, že rozhodně najmeme svatební agenturu –, je datum: 21. září 2019. Měli jsme k tomu dva důvody. Jednak si oba myslíme, že září je na svatbu nejlepší měsíc, ale nechceme čekat do roku 2020 a jednak ta písnička od Earth, Wind & Fire. Znáte ji přece. *Do you remember the twenty-first night of September? Love was changing the minds of pretenders* – Pamatuješ... tu jednadvacátou noc v září? Láska donutila pokrytce změnit názor. Letos připadne 21. září na sobotu. Tahle píseň může hrát při našem prvním tanci. Bude to dokonalé.

Andie jsem ještě pořád nic neřekla a připadám si fakt divně. Vždycky jsem si představovala, že vteřinu poté, co se zasnoubím, jí zavolám a budu jásat do telefonu, ale dneska je všechno jinak. Seznam věcí, které před Andie tajím, v posledních dnech narůstá. Například jsem jí neřekla, že byl Burke chvíli ve vězení. Neřekla jsem to nikomu. Burke byl sotva ze školy, když se to stalo, a neměl žádné zkušenosti. Navíc to byla jen obchodní záležitost, ne že by spáchal nějaké násilí. Celá ta věc byla od Burka oblodná chyba, ano, ale nadlouho se z ní poučil. Snažit se tuhle situaci vysvětlit mé rodině a přátelům by přineslo jen bezdůvodné znepokojení.

Musím Andie říct, že jsme se zasnoubili, a měla jsem to udělat dávno. Dnes večer s ní jdu na dlouho plánovanou večeři, kterou jsme musely několikrát odložit. Tam bude ta pravá chvíle, abych jí tu novinu přednesla.

Odešlu poslední pracovní e-mail a zavřu Outlook. Hodiny v pravém horním rohu na obrazovce laptopu ukazují 5.55. Do háje. Přitisknu rty na číslice na displeji a pětkrát je políbím. Pak se jich pětkrát dotknu pravou rukou, pak udělám totéž levou. Teď je potřeba přejít ke zbývajícím hodinám a zařízením udávajícím čas, které mám v bytě: telefon, monitor připojený k laptopu, myčka, mikrovlnka, plotna a nakonec Burkův iPad. Když se ho dotýkám naposledy, údaj přeskočí na 5.56. Uf.

Podle Burka musí být na mém mobilu víc bacilů než na veřejném záchodku, ale naštěstí (a je to skoro zázrak) fobie z choroboplodných zárodků mezi symptomy konkrétně mojí poruchy nepatří.

Je šest hodin – za padesát minut musím vyrazit, abych v sedm stihla být v *Rosemary's*. Osprchuju se a zlehka si vyfénuju vlasy. Tónovací krém, korektor pod oči a trochu řasenky stačí. Narvu se do svých oblíbených sepraných černých džínů, od minule jdou zapnout zas o trochu huř, ale co. Byla to dlouhá, šťastná zima se spoustou cabernetu a zralých sýrů. Můžu to shodit před svatbou.

Přetáhnu si přes hlavu jeden volnější svetr z Vince, abych ty upnuté kalhoty trochu zamaskovala. Nazuju si hnědé kožené kozačky a vklouznu do dlouhé černé prošívané bundy, která vypadá jako spacák, a moje zimní uniforma je kompletní. V New Yorku jaro nikdy nepřichází se zbytečným předstihem.

Teď můžu odejít a přichází chvíle pro můj dveřní rituál. Jsem ráda, že tu Burke není. Nejde o to, že by mi *vadilo*, když se na mě přitom dívá – bude to můj manžel a já se před ním nesnažím nic skrývat. Prostě to nepatří mezi mé nejlichotivější okamžiky, když musím speciálně zaklepat na dveře, než je otevřu.

Jedna dva tři čtyři pět šest sedm osm; osm sedm šest pět čtyři tři dva jedna. Jednou od jedné do osmi, jednou od osmi do jedné. Na každé zavřené dveře, vždycky. Otáčivé a posuvné dveře se nepočítají, což je ve městě jako New York velká výhoda.

Jedině když dokončím ťukání, můžu dveře otevřít a odejít z bytu se sladkobolným pocitem úlevy a ostychu zároveň. Seběhnu čtyři patra dolů – některé výtahy jsou fajn, ale v té chatrné příšeře v našem domě si připadám jako v zavřeném rakvi.

Náš dům je bohužel předválečný, což znamená, že dole v hale jsou staré litací dveře. Tady na Západní jedenácté ulici bydlím už osm let a Ivan se zbytkem portýrů nad mým klepáním ani nehne brvou. Taký vědí, že nemá smysl mi dveře otevírat; když jsou při mém příchodu zavřené, musím na ně zaklepat. Když je tam zarážka, aby se nezavíraly, což se koncem jara a v létě děje často, jsem spasená. Jsou to mé nejmilejší měsíce ve městě.

Cestou po Waverly Place si užívám, že můžu šlápnout na každou prasklinu na chodníku a nemusím to řešit. Nebylo to tak vždycky – byla zapotřebí spousta sezení na terapii a zvýšená dávka anafranilu, ale zvládla jsem to. Už nejsem jako Jack Nicholson ve filmu *Lepší už to nebude*.

Stejně když se blížím k *Rosemary's*, cítím mírnou paniku. Dýchám zhluboka, myslím na radu doktorky Salamové, že se mám soustředit na ty dobré lidské stránky a na důvod, proč ho mám ráda. U Andie je snadné si na ten důvod vzpomenout.

Na podzim v sedmičce, když máma umřela, jsem ze žalu skoro nemohla mluvit, z hlasivek mi vycházelo jen chrčení, dusila jsem se bolestí. Několik týdnů po pohřbu jsem se schovávala v domě a pevně zavírala oči, zatímco svět venku se barvil do hněda, opadával a kroutil se, jako by procházel destrukcí další smrti. Ležela jsem v posteli a odmítala jít do školy. V hlavě se mi dokola přehrávalo video: Matčina bezbarvá tvář několik hodin předtím, než vydechla naposledy, a dveře v té příšerné čekárně. A já, jak ťukám, pořád jen ťukám, nekonečné počítání od jedné do osmi a zase zpátky: *jedna dva tři čtyři pět šest sedm osm; osm sedm šest pět čtyři tři dva jedna*. Bratr na židli v rohu poslouchá svůj discman s hlavou vraženou mezi kolena.

Možná že kdybych byla starší, prožívala bych to jinak. Ale mně bylo dvanáct a v tom jediném životě, co jsem znala, slunce vycházelo a zapadalo s mámou. Nechápala jsem bráchovu posedlost děvčaty ani

tichého a rezervovaného otce. Máma byla v naší rodině mým spojencem, spolu jsme couraly po nákupech v obchoďáku a půjčovaly si oblíbené filmy a na Vánoce ozdobily každický centimetr v domě. Byla to moje nejlepší kamarádka a život bez ní mi připadal k nesnesení.

V týdnech po její smrti jsem toužila po jediném – ucítit tíhu a vřelost jejího měkkého těla, uklidňující pohupování její hrudi nahoru a dolů. Celé dny a noci jsem plakala do polštáře. I když už jsem se tou dobou měla vrátit do školy, otec jen stál ve dveřích pokoje a přemožený tíhou vlastního zármutku mě ujišťoval, že tam jít nemusím, dokud nebudu připravená.

Pak konečně jednou odpoledne, když jsem zameškala další den sedmé třídy, zazvonila u našich dveří Andrea Roussosová. Když nikdo neotvíral, bez vyzvání vešla a napochodovala nahoru do mého pokoje.

„Skye!“ Andie mnou zatřásla, aby mě probudila, ale já ve skutečnosti nespala. Posadila se na konec postele a já hleděla do jejích jasných oříškových očí a na pihovatou olivovou pleť, kterou měl na svědomí její řecký původ. „Musíš se zvednout. Musíš chodit do školy. Budeme sirotci bez mámy společně a bude nám fajn. Přísahám.“

„Sirotci bez mámy,“ zopakovala jsem po ní a otřásla se. „Ty ale nejsi bez mámy, Andie.“

„V podstatě jo.“ Odvrátila pohled a bolest v rysech její tváře se rychle přeměnila v cosi, co mělo připomínat odolnost. „Možná mě porodila, ale máma to není. Vždyť jsi ji viděla. Vůbec se nezvedne z gauče. Celý dny je v županu, polyká prášky a zírá na *Pohotovost*. Takhle už to je spoustu let a ty to víš, Skye.“

Posadila jsem se na posteli. Přikývla jsem, protože to byla pravda; paní Roussosovou jsem viděla desetkrát, z toho devětkrát na sobě měla tepláky, seděla u televize v obýváku a o svět kolem se nestarala. Andie a její mladší sestra vyrostly na rozmrazeném jídle z mikrovlnky, výjimkou byly dny, kdy se paní Roussosová vrátila z práce dřív a donesla hotové jídlo z restaurace. Během let jsem tu a tam zaslechla rodiče, jak si šeptají, že Eileen Roussosová je závislá na lécích proti bolesti. *Je to pořád horší*, říkala maminka tátovi tlumeným hlasem.

„Taky mi chybí, Skye,“ šeptala Andie a v očích měla slzy. „Vím, že to není to samé, ale měla jsem tvoji mámu ráda. Bylo štěstí mít ji za mámu. Vždycky bude tvoje.“

„Ona tě taky měla ráda,“ vysoukala jsem ze sebe a po tvářích mi tekly horké slzy.

„Tak pojď.“ Andie mě zatahala za ruku. „Vylez z té postele, obleč se a pojď ven. Je tam sluníčko. Zajdeme do města a dáme si v lahůdkách chlebiček. Nemáš hlad?“

Přikývla jsem. Žaludek už se mi svíjel hlady, jenže jsem se nenamáhala si to připustit.

Andie mě objala kolem krku a přitiskla k sobě tak pevně, až jsem skoro nemohla dýchat.

„Jsi moje nejlepší kámoška, Skye Starlingová.“

Nejlepší kámoška.

S Andie jsme si určitě byly hodně blízké. Už od první třídy jsme byly nerozlučná čtyřka, Andie, Lexy, Isabel a já.

Ale *nejlepší kamarádka* pro mě odjakživa byla máma. Od malička, když mi večer přišla dát dobrou noc, jsme o sebe zahákly malíčky a zšeptaly „Nejlepší kamarádky“.

Jak jsem rostla a byla čím dál víc nezávislá, tak mi maminka říkala, že to je normální, když už s ní někdy nebudu chtít být nejlepší kamarádka, ale že já tou její budu vždycky. Ale já to taky chtěla pořád. A dál jsme skoro každý den zase proplétaly malíčky, ona mi do ucha šeptala *Nejlepší kamarádky* a známá vůně jejího krému mě ukoľbala ke spánku.

Ale to odpoledne, kdy Andie nakráčela ke mně do pokoje a vytáhla mě z postele, jsem to cítila. Tu neotřesitelnou pravdu, že maminka je pryč a už se nikdy nevrátí. V tom okamžiku se cosi mezi námi dvěma s Andie utvrdilo a vydělilo nás z naší čtveřice a naše přátelství získalo hlubší význam. A i když jsme to Lexy a Isabel nikdy neřekly, jim to bylo jasné. Všem to bylo jasné.

Andiina akce byla jako boží slitování. Konečně jsem se mohla začít zvedat z prachu. Svěřila jsem se jí s tím, co dalšího s sebou mamčiná smrt přinesla, co mě v naprosté hrůze přikovalo k posteli. Ty dveře.

Zavřené dveře, které se neotevřou, dokud na ně nezaklepu tím zvláštním způsobem: *jedna dva tři čtyři pět šest sedm osm; osm sedm šest pět čtyři tři dva jedna*. Od jedné do osmi, od osmi do jedné.

„Nevím, proč se to stalo,“ řekla jsem Andie. „Vím jen to, že osmička –“

„Byla šťastné číslo tvojí mámy.“

„Nikomu jinému než tobě jsem to neřekla.“

„To je v pohodě.“ Andie udělala gesto, jako když si zavírá pusou na zip. „Spolu to rozlouskneme.“

Spolu.

Když procházím dveřmi v *Rosemary's*, Andie už sedí u stolu. Krása tohoto místa mě vždycky uklidňovala. Nechávám se pohltit vysokými stropy obloženými dřevem a obrovskými okny a v hrudi se mi rozlévá klid a mír.

Míjím slečnu, která uvádí hosty ke stolu, a zamířím k Andie. Ačkoli poslední dobou nejsme zrovna *Thelma a Louise*, koutky úst mi instinktivně zacukají, když se naše pohledy střetnou. Dívka u stolu se hodně liší od té prepubertální Andie, ale pořád má tentýž mírně ironický úsměv, oříškové oči a útlou postavu, která nějakým zázrakem přečkala pubertu a vzbouzí ve mně obdiv a závist zároveň. Oblečení na ní vypadá skvěle, tak jako na každé ženě, která nemá skoro žádné poprsí. Má na sobě khaki zelený svetr pořízený zcela jistě v brooklynském sekáči a dlouhé kaštanové vlasy jí volně splývají kolem obličeje. Bílé triko s rolákovým límcem a jemně nalíčené oči podtrhují její otravně přitažlivý vzhled. *Sexy*. Andie vždycky vypadala sexy.

Cestou ke stolu stále intenzivněji vnímám vůni Andiina parfému, její oblíbenou značku Fracas s květinovým nádechem tuberózy. Kření se na mě tím starým známým úsměvem. Ale pak ho spatří. Vidím, jak se jí do očí vkrádá tvrdost a úsměv rychle mizí. Už nevím, kdy jsme si s Andie začaly instinktivně navzájem kontrolovat prsteníčky, ale děláme to.

Sedám si proti ní.

„Ježíšikriste, Skye.“ Andie na mě zírá s pootevřenou pusou, jako bych měla na čele vypálené znamení.

„Děje se něco?“ Nakloním hlavu ke straně a zazubím se.

Andie popadne mou levou ruku. „Proboha.“

Vydechnu. „Co tomu říkáš?“

Andie poklesne čelist, když mi dlaní svírá prsty. „Kdy se to stalo, Skye?“

„V neděli.“

„Sakra.“

„Co tím *myslíš*, Andie?“

„Totiž...“ Přejíždí pohledem od prstenu ke mně a v očích má nesouhlas. „Myslím, že to je *šílenost*. Vždyt jste se poznali v *září*.“

Natáhnu krk, abych se podívala po servírce. Ne že bych to *nečekala*, ale potřebuju se na to napít.

„Zas taková šílenost to není, Andie. Lidi se prostě zamilují a pak se zasnoubí. Někdy se to stane rychle.“

„Ne. Ne a ne. *Rychle* je rok a půl. Tohle je pět měsíců.“

„Šest.“ Uvědomuju si svůj defenzivní tón.

„No dobře, tak šest. Za šest měsíců nemůžeš někoho poznat. Nemůžeš se rozhodnout, že s někým strávíš zbytek *života*, když ho znáš jen šest měsíců. Je to trochu riskantní.“ Andie chytí do prstů pramínek vlasů a začne hledat roztřepené konečky jako vždycky, když je vytočená.

„*Riskantní*? Nebuď směšná, Andie.“

„Ještě jsi ani neviděla jeho rodinu, Skye. Člověka nemůžeš poznat, když neznáš jeho rodinu.“

„On *nemá* rodinu, Andie. To už jsme probraly.“

„A co ti příbuzní ve Phoenixu?!“

„Jasně, jenže si nejsou moc blízcí. Ale plánuje, že je pozve na svatbu, jestli tě to uklidní.“

„Myslím, že jste mohli ještě počkat.“ Andie si přestane prohlížet vlasy a proplete prsty obou rukou na stole.

Zachrání nás servírka, vychrtlá holka s jahodově blond culíkem a silnými linkami kolem očí.

„Dvakrát negroni, prosím,“ říkám jí. To je náš večerní drink. Ape-rol si objednáváme k obědu a při happy hour.

„Hned to bude.“ Servírka bez úsměvu kývne a já si všimnu, jak

pokukuje po mé levé ruce. Nebo si to možná jen namlouvám. Možná jen kontrolovala, kolik máme vody. Stejně se zalíbením rozevírám dlaň a prohlížím si drahokam. Je mi fuk, jestli vypadám jako holky, které mě dřív štvaly; zasloužím si to. Cítím, že na mě Andie upírá znepokojený pohled.

„Hele, Andie.“ Dívám se jí do očí, a když spouštím svůj nacvičený monolog, snažím se, aby se mi netřásl hlas. „Nemusíš být tak kritická. Jsme dospělí a já pořád budu tvoje nejlepší kamarádka a teď jsem konečně šťastná. Můžeš si myslet, že to bylo bláznovství, když jsme se k sobě s Burkem nastěhovali tak brzo. Já vím, objektivně to může vypadat, že jsme to uspěli. Ale věřím, že se dokážeš radovat se mnou a že budeš moji volbu respektovat, protože jsem se nerozhodovala právě lehce.“

Andie znovu začne zkoumat konečky svých vlasů a já cítím, jak její mozkové závity horečně pracují.

„Dobře,“ řekne nakonec. „Jsem za tebe šťastná, Skye, vážně jsem. Jen se chci přesvědčit, že si tím jsi *opravdu* jistá. Protože lidi se do těchhle věcí ženou a pak... Jen chci, abys byla opatrná. Je to obrovská odpovědnost. Na zbytek života.“

Servírka před nás postaví sklenice s koktejly a já se na ten svůj vrhnu.

„Vím, že jo.“ Polknu.

„A jen proto, že Burke je první chlap, co... Vždyť víš.“

„Vím co, Andie?“

„Co neutekl. Víš, co myslím.“

Naše pohledy se střetnou a mně je najednou proti srsti mít tak blízko kamarádku, která o mně všechno ví.

„Chápu tvoje obavy, že už třeba nikdo další nepřijde. Ale přísahám ti, že Burke není jediný –“

„Chceš říct, že na víc nemám?“ Cítím, jak mě polévá horko. „Než na *Burka*?“ Popadá mě vztek. „Vážně nejsi schopná připustit, že ten chlap je terno? Je to pro tebe *tak* nepředstavitelná věc? Protože kdybys na něm přestala hledat všechny možné chyby, zjistila bys, že je inteligentní a dobře vypadá a je *zralej*, Andie. Burke je zatraceně dospělej.“ Dívám se, jak moje slova na Andie dopadají, a doufám, že ji ten závěr popíchne. Chci,

aby si uvědomila, že pro mě je Spencer se svými kravatami na zakázku a obnošenými timberlandskými pravým opakem zralého muže.

„Tohle probírat nechci.“ Andie odvrátí oči. „Ne tady.“

„Myslíš, že já chci?“

„Neřekla jsem, že Burke není terno, Skye,“ prohlásí rozvážně.

„Tak v čem je problém?“ Bubnuju špičkami prstů na lesklou desku stolu a hluboce si přeju, aby mi bylo jedno, co se Andie honí hlavou.

„Myslíš si, že je pro mě moc starý?“

Andie si povzdechne. „No možná jo, řekla bych. Ale pravda je, že stárneme všichni, nemyslíš?“ V jednom koutku úst jí zacuká.

„Bude nám třicet.“

S Andie máme narozeniny v červenci dva týdny po sobě. Vždycky jsme v létě pořádaly společnou oslavu.

„Nemůžu tomu věřit.“ Andie drží mezi prsty stopku své sklenky a otáčí s ní. „Na druhou stranu, věk je jenom číslo. A naše generace se nikam nehrne. Nemáme to tak jako naši rodiče, kteří se brali v pětadvaceti a hned měli děti.“

„To je fakt.“

„Hele, promiň mi to, Skye.“ Andie vydechne a vypadá vážně sklíčeně. „Je mi líto, že ti to nemůžu na sto procent schválit. Prostě to musím nejdřív zpracovat. Ale vyprávěj mi o těch zásnubách. Pověz mi přesně, jak to bylo.“

Vychrlím ze sebe celý příběh a jsem vděčná, že Andie konečně můžu vylíčit každíčký detail toho dne, odkdy se vznáším na obláčku štěstí. Rozplývám se nadšením a je mi tak neskutečně dobře, připadám si tak úžasné *normální*, když své dlouholeté kamarádce vyprávím o muži, který se mnou chce strávit zbytek života. Nemůžu si pomoci, abych tu a tam nemrkla na svůj prsten a neujistila se, že tam pořád je, že to všechno nebyl jen sen.

Andie se na mě dívá a mně je jasné, že moje pocity chápe, protože natáhne ruku přes stůl a stiskne mi dlaň.

„Zasloužíš si to,“ šeptá.

Znovu se objeví servírka, aby se zeptala, jestli budeme jíst.

Andie si objednává ten nejzdravější salát z menu a já si dávám špagety carbonara a další negroni. K čertu s tím. Mám přece někoho, kdo mě miluje takovou, jaká jsem.

„Taky si asi dám ještě jeden.“ Andie ukáže na prázdnou sklenku a provinile pokrčí rameny, jako by dva drinky v úterý večer byly zločin.

Andie nebývala takový suchar. Než začala být posedlá jógou a opusťtila práci v PR, aby se z ní stala kvalifikovaná výživová poradkyně, opíjela se levnou vodkou a cpala do sebe cheeseburgery a domů chodila za svítání. A i když vyměnila bagety za smoothie s konopným semínkem, i když se pro ni každodenní konzumace džusu z řapíkatého celeru stala téměř náboženstvím, její tělo nevypadá o moc jinak než dřív. Andie byla vždycky jako proutek.

„Takže, už o tom vědí Lexy a Iz?“ Opře se na židli a svěsí hubená ramena. Teď když do sebe kopl další drink, už není tak podrážděná.

„Ještě ne. Ví to jen moje rodina. A teď ty. Ale zavolám Lex a Iz tenhle týden.“

Servírka přináší talíře s jídlem. Líbí se mi, že je obsluha v *Rosemary's* tak rychlá. Můj kopec tučných těstovin se tyčí nad Andiiným malinkým salátem, až si říkám, že s tou starou Andie jsem na večeri chodila radši.

„Tak,“ беру do ruky vidličku, „chtěla jsem s tebou probrat tu svatbu.“

„O co jde?“ Andie sáhne po sklence s vodou.

„Zaprvé, bude to jednadvacátého září. Zapiš si to do diáře.“

Andie vyprskne vodu zpátky do sklenice. „*Tohle* září?“

„Ano.“

„Skye, to je – to je za šest měsíců. To je moc –“

„Není to moc brzo, Andie.“ Začínám být otrávená. „Lidi jsou dneska zasnoubení příšerně dlouho a je to jenom stres. Vůbec si neumím představit, co to udělá s mojí poruchou. Taky se podívej na moje rodiče. Zasnoubili se v dubnu a vzali se v září.“

„To byla *úplně* jiná doba. Jsem si *jistá*, že kdyby tu tvoje máma byla, řekla by ti to samé –“

„Tohle sem netahej.“ Zavrtím hlavou a Andie se odmlčí. „Podívej, s Burkem jsme o tom mluvili. Chceme mít svatbu v září – moji rodiče